

Еди Маринов

Новогодишен етюд

Навсякъде около мен се чуват възгласи „За много години“. Няколко непознати лица дори се обръщат към мен с този поздрав и аз им отговарям едва-едва. Може би все пак не трябваше да заминавам самичък, но нали точно изолацията от познатите бе това, което целих с това пътуване. И все пак...

Останал сам сред множеството, като вълк-единак в кошара, пълна с овце, мисля за това, което се беше случило тази година, за това, което ме беше накарало да се отдели от гъмжилото на приятелите и роднините, да се опитам да сложа ново начало на опърпания си позастаряващ живот. Отново се замислям за всички решения, които бях взел тази година, за това къде съм бил миналата година по това време и къде съм сега, за това, което ме доведе дотук. Отдавам се на спомени по миналогодишния празник, по поредната пиянска вечер сред приятелски лица, с които обиколихме целия град и най-накрая както винаги се озовахме въкъщи и скоро цялата къща беше пълна с полупознати, зачервени и замаяни от алкохола хора, както и по моето собствено приповдигнато и замъглено от пиене леко мазохистично настроение, когато отново провеждах този разговор със себе си. Тогава си мислех, че съм направил много грешки през годината, но чак сега осъзнавам в какво огромно заблуждение съм бил.

Нима всяка година трябва да е така – да откривам как смятам изминатата за на-лошата и грешната в досегашния си живот? Или пък причината е, че всяка година пораствам и помъдрявам по малко и вдигам поглед към все по-високи, далечни и непостижими цели? Все пак, мечтите ми не са се променили чак толкова от момента, в който си спомням за какво съм бленувал – разликата е, че с течение на времето ги виждам все по-фрагментирани, по-ясни, по-конкретни и осъзнавам как с кристализирането им се отдалечавам все повече от каквато и да е надежда за реализирането им, виждам как това, върху което се оповава целият ми скромнен житейски път, е просто една мъглива химера, един замък, скрит в облаците, но с течение на годините вентилаторът на реалността, трезвото мислене и необходимостта все повече раздухва мъглата и съм принуден да видя, че на мястото на приказния замък на илюзиите има само една бяла стена, на която няма дори врата, а само една малка пролука, през която мога да надникна.

А какво виждат очите ми, когато погледна вътре, или пък може би навън в бляна? Една тясна стая с бели стени, просто бяло легло с бели чаршафи, бяло гърне, бял стол, бяла лампа, обливаща пространството на мечтата с мъждива бяла светлина и малка бяла масичка, върху която

стои невзрачна, доста тъничка книжка. Мога да бъда сигурен каква е тази книга – в нея е записано какво съм постигнал в живота си, какво ще остане от мен след мен. Книгата е бяла, страниците ѝ също. И това ми било прекрасен замък...

Отново повечето решения, които бях взел през годината, се бяха оказали грешни. А тези, които не бяха, още не бяха дали резултат. Се ла ви, както казват французите. Поне не бях направил никому нищо лошо. Повечето си бяха от мен за мен и засягаха другите, само доколкото те държаха на мен и ме обичаха. Е, ето че на малката кръгла маса на съзанието ми се стигна и до този въпрос – хората, които ме обичат. Дали все още е останал някой? Или успях да убия и малкото, което те някога смятаха за достойно за такива възвишени чувства? Сигурно... Иначе нямаше да стоя тук сега – в заведение, в което не познавам никого, сам на масата си, в град, чието име дори не знам, като единствената компания, която ми е останала, е тази на старата ми приятелка – бутилката, но дори и с нея нещо не се разбираме съвсем добре – досега винаги сме постигали консенсус по един въпрос – че тя трябва да ми помогне със съдържанието си, а аз трябва да ѝ окажа съдействие при отърваването ѝ от него.

А дали все още има някой, който държи на мен? Дали въобще някога е имало? Мрази ли ме някой? Съмнявам се, макар че не е невъзможно, но е малко вероятно... Най-вероятната хипотеза е, че никой не изпитва нищо към мен, освен може би апатично безразличие и малко любопитство относно това, кое ще е следващото нещо, което ще докосна и ще разруша. Весела нова година, няма що...

Все пак, въпреки разногласията ми с бутилката, успявам да изпълня задълженията си към нея, плащам сметката, издържайки с отличен на преценяващия трезвеността ми поглед на кръчмаря, който ми промълвява „Весела нова година! Пазете се!“ доста сериозно, и излизам. Навън ставам свидетел на истинска новогодишна картина – украсена малка елха на побелелия от сняг площад, по който се разхождат хора, изразяващи с думите „за много години“ внимание един към друг. На мен никой не ми обръща внимание.

Свивам в малка тъмна пряка и поемам пътя към хотела. За една секунда под заревото на новия ден си помислям, че може би след като успях да отхвърля всичко, което ме свързва със стария ми живот, всичко ще започне да тече по някакъв по-друг, по-истински, по-реален и по-добър начин.

В следващия миг чувам вик, обръщам се и само успявам да зърна

връхлитащата върху мен фигура в черни дрехи и вече усещам студената стомана, забила се в гърдите ми. „Не уцели“, мисля си, падайки в локвичка кръв, но от устата ми се откъсва само „Благодаря!“. Докато погледът ми се замъглява усещам как нападателят пребърква джобовете ми и дочувам от съседната улица: „Сурва, сурва година, до година, до амина“...

КРАЙ

© 2003 Еди Маринов

Източник: Библиотеката на Александър Минковски

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/200>]